

Світи мені сонцем

Ганна Дудка

Світи мені сонцем, я так тепле сонце люблю!
Хай вичахлі дні ще не котяться хутко за обрій.
Світи мені тихо, бо щастя лякає салют,
Як тепло душі – то і помисли вродяться добрі.

Світи – не обпалюй, не личить засмага мені,
Хай небо гаптують слова, що їх кажуть очима.
Життя моє навпіл, і навпіл високий зеніт,
Я хочу тут бути, і кимось у світі, і чимось.

Росою, що ловить веселок ясні кольори.
І подихом гроз, що ламають слабке та трухляве,
Купальським багаттям, що разом із серцем горить,
І там спопеліють марноти і прагнення слави.

Як холод юрби мої русла зненацька скує,
І ніби не виринуть вже й не діждатись відлиги,
Я сонце закличу, я знатиму: деь воно є,
І дихати буду в проталин віконця з-під криги.

Світи мені сонцем – я темряви трохи боюсь,
Де тіней на травах розставлені місяцем пастки.
Світи, для щасливих і тих, що стомились в бою,
Світи довгі роки й не згасни до часу, будь ласка.